

Egy önzetlen ,tiszta szív

Egyszer volt és igaz is volt,volt egyszer a mándoki nagybirtok szívében egy csodálatos kastély.

A Forgács grófok rezidenciája volt e szépséges építmény. Igazából még szebbé,akkor vált,mikor 1976 augusztus 10.-én,gróf Forgács László feleségül vette báró Sennyey Elzát és Mándokra költöztek,így kezükbe került az uradalom. A kastély és kertje ekkor élte igazi fénykorát. De nem csak az épületen belüli élet változott meg,hanem a birtokon élő számos ember sorsa is. Elza érkezése sok ember szívét boldogsággal töltötte el. Megjelenése sugárzott a kedvességtől. Segítőkéz,tiszta szívű teremtmény volt,aki szívén viselte a szegényebb emberek sorsát. Egy reggelen,mikor a felkelő nap sugarai arany színben csillantak meg a kastély pilléreire és egy felhő sem takarta a kék eget a grófné a színes virágpompában tündöklő kertben sétált. Az óriási platán fák között haladva észrevette,hogy két szegény gyermek a messzi távolból kukucskál a kastély kerítésén át. Azonnal hozzájuk rohant. A gyerekek ruhái szakadtak és koszosak voltak,sovány arcukon látszott az éhség,mezítláb és kócos hajjal álltak a grófnő előtt. Elza szíve összeszorult és nyomban a segítségükre sietett. Behívta Őket a palotába és tiszta ruhát hozatott nekik,ezután a konyhára rohant,hogy készítsenek nekik bőséges,finom ennivalót. A két gyerek a kastély fényűző étkezőjében úgy evett,hogy egy pillanatra sem néztek fel az asztalról. Elza az ablak felé fordult és könnybe lábadt szemmel a kastély kertjén át a messzi távolba bámult. Ekkor elhatározta,hogy minden szegényebb emberen segíteni fog, ahogyan tud. Pár nap múlva egy hosszabb séta során a mezőn dolgozó emberekre lett figyelmes. E déli időben a tűző nap ereje,forróra perzselte a földet,de ezek az emberek megállás nélkül művelték a területet. A grófnő gondolkodás nélkül odament hozzájuk,hogy vizet vigyen nekik. A munkások így szóltak: -Drága grófné,ne piszkolja be a cipőjét itt a szántóföldön! Mire Ő így válaszolt: - Ti az én cipőmet óvjátok?És mi lesz a saját életetekkel,ami nem pótolható? Elzát semmi más nem vezérelte csak az,hogy segítsen másokon. És ezek a segítések nagy erejű szeretetben lettek viszonzva a szegények részéről. Ahogyan telt múlt az idő közeledtek a hidegebb évszakok. Az a gondolata támadt,hogy a fagyos időkre megnyitja a kastély kapuját és meleg ételmet biztosít a szegények részére. Tömegével érkeztek az éhezõ emberek a palotába és az

ételért,italért tiszta szívű szeretettel és tisztelettel fizettek. A grófné ettől az anyagilag szegény, de szívükben annál gazdagabb emberektől még nagyobb elszántságot érzett. Így szólt hozzájuk:- Gyertek,gyertek emberek,a ti örömötök ,engem boldogsággal tölt el!! A későbbi években a beteg emberekre is sok figyelmet fordított. A kastély egy részét kórháznak rendeztette be és ide várta ,akik egészségileg gyengélkedtek. A palotában szolgáló orvos gyógyította őket. Gróf Forgács Lászlóné br.Sennyey Elza egy igazi tiszta szívű,önzetlen,odaadó teremtes volt. Annyira szerette ezt a birtokot,hogy leveleiben és szavaiban így jellemezte:"Kedves öreg Mándokom." 1911 június 22.-én szomorú csapás érte. Férje halálának gyászába merült. Özv.gróf Forgács Lászlóné a szegényeket és ínségeseket megértőbb és bőkezűbb támogatója messze földön nem volt. Mindenkor ott volt ,ahol segíteni kellett és a kastélyának zárt birodalma,mindig nyitva állt a szegények előtt. 1937 szeptember 18.-án szomorúan kondult meg a templom harangja. A mindenkinek szeretett Ernája élete 82. évében a mándoki kastélyban örök álmra hunyta szemét.

Ha az élet nem ilyen kegyetlen volna,Sennyey Elza e kastélyban még ma is uralkodna.

SAJTOS VENCEL 4/b.o